

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.207/2025/16.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. december 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberkereskedelem és kényszermunka büntette miatt terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. április 1. napján kihirdetett 19.B.428/2024/36. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést börtönben rendeli végrehajtani.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 18.800 (tizennyolcezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. április 1. napján kihirdetett 19.B.428/2024/36. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberkereskedelem és kényszermunka büntetében [Btk. 192. § (2) bekezdés b) pont]. Ezért őt 4 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A bíróság megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által őrizetben és letartóztatásban töltött időt beszámítani rendelte. A bíróság rendelkezett az

eljárás során lefoglalt bűnjelekről, az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről, valamint a sértettl sértett által előterjesztett polgári jogi igényt a törvény egyéb útjára utasította.

[2] A kihirdetett ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője a cselekmény téves büntetőjogi minősítése, illetve a kiszabott büntetés enyhítése céljából jelentett be fellebbezést.

[3] A védő a fellebbezése írásbeli indoklásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást maradéktalanul felderítette, azonban tévedett amikor a vádlott cselekményét emberkereskedelem és kényszermunka büntettének minősítette. Álláspontja szerint a tényállás minősítése és ebből eredően a büntetés mértéke vonatkozásában az elsőfokon eljáró bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján megalapozatlan. A védő rámutatott, hogy védence az eljárás teljesen szakaszában következetesen tagadta az emberkereskedelem és kényszermunka büntettének az elkövetését, ugyanakkor a sértett 2024. november 21. napi bántalmazását mindvégig elismerte. Kiemelte, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a bűncselekmény jogi minősítésének alapja nem lehet olyan tény, amely a bizonyítékok mérlegelése során nem nyert kellő alátámasztást. Érvelése szerint a kényszermunka fogalma a rendszeres előny megszerzése céljából folytatott, erőszakkal vagy fenyegetéssel kikényszerített munkavégzést jelent, azonban az ügyben rögzített tényállás szerint a vádlott és a sértett kapcsolata mindössze három hétig tartott, amely időtartam nem felel meg a „rendszeres” jelleg követelményének, mivel a rendszeresség hosszabb időtartamú, tartós jellegű kapcsolatot feltételez. A védő aláhúzta, hogy az emberkereskedelem és kényszermunka büntettének egyik központi eleme a „rendszeres előny szerzése”. Mindez a jelen ügyben nem állapítható meg. Bár az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a vádlott „legalább három héten keresztül” kényszerítette a sértettet koldulásra, ehhez képest a sértett vallomása szerint 2023. november 2-től 21-ig, azaz 19 napig tartott a kapcsolat, tanúl tanú csak egy alkalommal, 2023. november 21-én volt szemtanúja az eseményeknek, a vádlott pedig tagadta, hogy kényszerítette volna a sértettet. Az elsőfokú ítélet azonban ellentmondásosan ítéli meg ezt a kérdést, hiszen elismeri, hogy a vádlottnál lefoglalt 7.020 forint „papírpénz” volt, nem aprópénz, ami arra utal, hogy nem koldulásból származott. Ezen túlmenően a védői érvelés szerint a sértett által állított napi 20.000 forint összeg reálsan nem volt elérhető koldulással. Továbbá a vádlott maga is nyilatkozott, hogy „maximum 5.000-6.000 forint volt naponta elérhető és nincs egyetlen objektív bizonyíték sem arra, hogy a vádlott ténylegesen mekkora összeget szerzett volna. A védő kitért arra is, hogy az elsőfokú ítélet megállapította, hogy a vádlott verbális fenyegetésekkel élt, azonban a bizonyítékok nem támasztják alá azt a következtetést, hogy ezek a fenyegetések olyan mértékű félelmet keltettek volna a sértettben, amely kizárta volna az önálló döntéshozatal lehetőségét. Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a sértett „félt” a vádlottól, és ezért teljesítette a kívánságait. A védői állítás szerint ez a megállapítás nem összeegyeztethető azokkal a tényekkel, hogy a sértett szabadon közlekedett Budapesten, többször is együtt voltak rendőrökkel, de ekkor a sértett nem kért segítséget, a sértett és a vádlott együtt mentek volna állítólag TBC-szűrésre, valamint, hogy a sértett a bántalmazás után tovább maradt a helyszínen és folytatta a koldulást. A védői álláspont szerint a fenyegetés objektív kritériumai nem állhatnak fenn, ha a sértettnek volt lehetősége segítséget kérni, de ezt nem tette meg.

[4] Az eljárást közvetlenül megelőző erőszakos magatartáshoz kapcsolódóan kifejtette, hogy az ítélet vonatkozó része egyetlen, alkalmoszerű erőszakos cselekményt ír le, amely nem felel meg a szisztematikus, hosszú távú kizsákmányolás jellegzetességeinek. A védői érvelés szerint a vádlott által elkövetett cselekmény - a kés használata, a sértett bántalmazása - egyértelműen garázdaságnak minősül. A Btk. 339. § (2) bekezdés d) pontja szerinti felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntettének tényállása teljes mértékben megvalósult, hiszen a vádlott 14,5 cm pengehosszúságú késsel szúrta meg a sértettet.

[5] A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte, hogy ez a magatartás az emberkereskedelem és kényszermunka részeként értékelendő, holott a bizonyítékok szerint a bántalmazás a vádlott agresszív, ittas állapotában történt, a sértett elleni azonnali indulati reakcióként, nem pedig egy hosszabb távú kényszermunka-viszony fenntartása érdekében. Jogi álláspontja szerint az előbbi tényállási elemek alapján a felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntette és könnyű testi sértés büntette halmazatban állapítható meg védenca terhére. Az orvosszakértői vélemény alapján a sértett nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett, amely a könnyű testi sértés vétsége megállapításához szükséges feltételeket teljesíti, továbbá a sértett életkora és életmódja okán a könnyű testi sértés c) pont szerinti minősített esete is megállapítható. Mindezek alapján a védő azt kérte, hogy az ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 19.B.428/2024/36 számú ítéletét megváltoztatva Terhelt1 cselekményét Btk. 339. § (2) bekezdés d) pontjába ütköző garázdaságnak és a Btk. 164.§ (4) bekezdésének c) pontja szerinti könnyű testi sértés büntettének minősítse, és e minősítések alapján az elsőfokú ítéletnél enyhébb büntetést szabjon ki.

[6] A vádlott is benyújtotta fellebbezése írásbeli indokolását, melyben előadta, hogy szeretné apai jogait gyakorolni a három kiskorú gyermeke vonatkozásában, szeretné őket minden formában támogatni. Céljaként fogalmazta meg továbbá idős nagymamának támogatását és saját egzisztenciális helyzetének munkavállalás útján történő javítását is. Előadta, hogy a sértett bántalmazását megbánta, sajnálja továbbá azt is, hogy nem tudott a sértettől bocsánatot kérni és neki kérdéseket feltenni, amik által cáfolni tudta volna az emberkereskedelem és kényszermunka büntettét. Ezen túlmenően kérte figyelembe venni, hogy lelkileg és testileg is nagyon megviselte a majdnem két éve tartó fogvatartása.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.960/2024/8. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával járt el, a valósághű tényállás, illetve a büntető és a büntetőeljárási jogszabályok alkalmazásában jelentős tények felderítése érdekében szükséges bizonyítást lefolytatta, az ítéletben megállapított tényállás nem szenved a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében felsorolt hibákban, illetve hiányosságokban, így a másodfokú eljárásban is irányadó. Az irányadó tényállás alapján okszerű a vádlott bűnösségére levont következtetés, felmentésére, vagy a vele szemben indult eljárás megszüntetésére nincs – a másodfokú eljárásban sem – alap. Az elsőfokú bíróság az ítéletben részletesen adott számot a bizonyítási eszközök tartalmáról, illetve azok egyenként és összességében elvégzett értékeléséről, a bizonyítékokat az ügyiratok tartalma szerint vette számba, és az egyes vallomások hiteltérdemlőségének megítélése körében nem vétett logikai hibát, okszerű indokát adta annak, hogy a vádlott védekezését miért vetette el, és a tényállást miért elsősorban a sértett,

illetve tanúl tanú vallomására, valamint az igazságügyi orvosszakértői véleményre és a rendőrség helyszíni intézkedésének okirataira alapította.

[8] A bizonyítékok felülmérlegelésére, eltérő tényállás megállapítására ezért, a Be. 591. § (1) bekezdésében és az 593. § (2) bekezdésében írtakból következően nem kerülhet sor. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a cselekmény büntetőjogi minősítésével egyetértett, mindössze a [31] bekezdésben az erőszakos magatartás törvényi definíciójának ismertetését tartotta szükségtelennek. Jelen esetben a sértett késsel történő – a szakértői vélemény szerint 8 nap alatt gyógyuló sérülésnél súlyosabb eredmény okozására nem alkalmas – bántalmazása az erőszak fenti fogalmát kimeríti, emellett a vádlott a sértettet a koldultatása érdekében meg is fenyegette, ekként a cselekmény az emberkereskedelem és kényszermunka Btk. 192. § (2) bekezdés b) pontja szerinti alapesete tekintetében tényállásszerű. A cselekmény eltérő minősítését célzó fellebbezéseket a leírtakra is tekintettel a fellebbviteli főügyészség nem tartotta alaposnak.

[9] Álláspontja szerint a kiszabott büntetés alkalmasnak látszik a büntetési célok elérésére, az elsőfokú bíróság annak megállapításakor az irányadó középmértékből indult ki, az attól a vádlott javára való kisebb eltérés alappal indokoltható, nagyobb eltérés, rövidebb tartamú szabadságvesztés, vagy akár rövidebb tartamú közügyektől eltiltás azonban a büntetési célok sérelme nélkül nem alkalmazható. A büntetés enyhítésére vonatkozó fellebbezések ezért szintén nem foghatnak helyt. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az ítélet egyéb rendelkezéseit is törvényesnek tartotta azzal, hogy a vádlott személyét azonosító adatok között a tényleges tartózkodási – a fogva tartásának – helyét indokolt feltüntetni.

[10] A leírtak alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 19.B.428/2024/36. számú ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján
– a fenti pontosítás mellett – hagyja helyben.

[11] A vádlott védője a nyilvános ülésen tartott perbeszédében a fellebbezését és annak írásbeli indokolását fenntartotta, azt megismételni, illetve kiegészíteni csak azzal kívánta, hogy kérte figyelembe venni a vádlott javára az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett időmúlást.

[12] A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy tettét őszintén megbánta és amennyiben lett volna módja rá, bocsánatot kért volna sértettjétől. Utalt arra, hogy a fogvatartása nagyon megviselte, a börtön megtörte, mivel sok megaláztatást kellett elviselnie. A büntetés megkezdéséig kérte szabadlábra helyezését, mert fel szeretné venni a kapcsolatot kiskorú gyermekeivel és az egzisztenciális helyzetén is javítani szeretne, munkát kíván vállalni, a társadalom hasznos tagja kíván lenni, valamint támogatná 78 esztendőös nagymamáját.

[13] A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körűen felülbírált.

[14] A teljes körű felülbírálatra tekintettel a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a tényállásból levont jogi következtetések helyességét, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[15] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során az eljárási szabályokat betartotta, eljárási szabálysértésre, ezen belül hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak.

[16] Az elsőfokú bíróság az előkészítő ülést a Be. LXXVI. fejezetében írt szabályok betartásával tartotta meg. Az előkészítő ülésen a vádlott felé intézett figyelmeztetések a jegyzőkönyv tanúsága szerint mindenre kiterjedőek voltak és mindenben megfeleltek a törvényi előírásoknak. Az előkészítő ülésen a vádlott a bűnösségét a vádirat szerinti cselekményben nem ismerte el, a tárgyaláshoz való jogáról nem mondott le. Ezért a törvényszék helyesen járt el, amikor a Be. 503. § (1) bekezdése alapján a vádról tárgyaláson határozott, amit – mivel annak törvényi akadálya nem volt – a Be. 505. § (4) bekezdése alapján nyomban megtartott. Az előkészítő ülésen a törvényszék biztosította a jogosultak részére a bizonyítási indítványok előterjesztéséhez való jogát, melynek során a védő az ügyészi indítvánnyal egyezően kérte sértett1 és tanú1, továbbá a vádlott nagymamájának, tanú2nak a tanúkénti kihallgatását, valamint rendőri jelentések beszerzését.

[17] Az eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezések nem alaposak.

[18] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg és rögzítette az ítélet [6]-[13] bekezdéséig. A tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, ügyfelderítési és indokolási kötelezettségének eleget tett.

[19] Az elsőfokú bíróság a tényállást részben a vádlott vallomására, tanú2 tanú vallomására, nagyrészt pedig tanú1 tanú és sértett1 sértett vallomására, továbbá az igazságügyi orvosszakértői véleményre, a helyszíni szemle jegyzőkönyvére, a sértett sérüléseiről és a helyszínről készült fényképfelvételekre, a nyomozás során lefoglalt késre, a bejelentésről készült feljegyzésre, illetve további okirati bizonyítékokra alapította. A

bizonyítékok mérlegelése során részben elvetette a vádlott vallomását és tanú2 vallomását részben fenntartással kezelte.

[20] Helyesen járt el, amikor a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján a sértett nyomozati vallomását felolvasással tette a tárgyalás anyagává, tekintettel arra, hogy a vádemelést követően a sértett ismeretlen helyre távozott, hajléktalan életmódot folytatott, a felkutatására tett intézkedések nem vezettek eredményre és a büntetés-végrehajtási nyilvántartás adatai alapján büntetés-végrehajtási intézetben sem tartózkodott.

[21] Törvényesen és körültekintően járt el a törvényszék akkor is, amikor tekintettel arra, hogy a vádlott és védője a Be. 506. § (3) bekezdése alapján valónak ismerte el a vádirati tényállás első bekezdését a sértettel való találkozás időpontjának kivételével, ezért a valónak elismert tények tekintetében nem vett fel bizonyítást a Be. 163. § (4) bekezdés c) pontjában és a Be. 508. § c) pont ca) alpontjában rögzítettek tekintettel.

[22] Az elsőfokú bíróság az ítélet [17]-[29] bekezdéseiben vette számba és értékelte az általa megvizsgált bizonyítékokat. A vádlott a tárgyaláson részben, fegyveresen elkövetett garázdaság bűntettében ismerte be a bűnösségét, vagyis a sértett ütlegetését és megrúgását nem vitatta. Ezt alátámasztotta egyebekben sértett1 és tanú1 tanú vallomása is, az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján pedig aggálytalanul volt megállapítható a késsel való szúrás ténye. A vádlott a szúró mozdulat tekintetében azonban kibővítette a felelősségét akként, hogy csak „megpöccintette” a sértett fejét azzal a késsel, ami szalonnaevés céljából volt nála. E körben az elsőfokú bíróság a törvényi követelményeknek megfelelően rögzítette, hogy a tényállást a vádlott ezen előadásával szemben miért elsődlegesen sértett1 sértett és tanú1 tanú vallomására, illetőleg az egyéb bizonyítékokra alapította. Nem tévedett, amikor a tényállást elsősorban a sértett és az ő vallomását teljes mértékben alátámasztó tanú1 tanú vallomására alapította, akik következetesen és más objektív bizonyítékkal összhangban tettek vallomást.

[23] A törvényszék körültekintően vizsgálta a sértett és a vádlott kapcsolatára utaló bizonyítékokat, mely körben – tanú1 tanú vallomása által teljes mértékben alátámasztottan – megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a sértett és a vádlott közötti hierarchikus viszony a vádlott kommunikációjában, a vádlott által használt hangnemben, a sértett testalkatában, a kettejük közötti korkülönbségben is tetten érhető volt, mely tényezők következtében a hosszú évek óta hajléktalan életmódot folytató és önmagában már ennek okán is kiszolgáltatott helyzetben lévő sértett nem állt ellen a vádlott szóbeli és fizikai bántalmazásának. Összességében tehát a sértett bántalmazását közvetlenül észlelő tanú1 tanú vallomása egyértelműen cáfolta azon vádlotti védekezést is, miszerint a sértett nem volt alárendelt, kiszolgáltatott helyzetben a nála jóval fiatalabb és erősebb vádlottnak.

[24] A törvényszék az általa számba vett bizonyítékok egyenkénti és összességében való értékelése és egybevetése alapján megalapozottan foglalt állást akkor, amikor mérlegelési jogkörében nem fogadta el a vádlott védekezését.

[25] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége okszerű és logikus, az általa megállapított tényállás helyes, nem ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helyes következtetést vont le. Megalapozottan foglalt állást tehát az ítélet [29] bekezdésében akként, hogy a rendelkezésre álló és aggálytalannak értékelt bizonyítékok alapján kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a vádlott folyamatos fenyegetéssel és bizonyíthatóan egy alkalommal erőszak alkalmazásával legalább három héten keresztül kényszerítette sértettl sértettet arra, hogy a vádlott által kijelölt helyen kolduljon, majd a jogellenes cselekményből származó pénzt rendszeresen elvette a sértettől.

[26] Az ítéleti tényállás tehát megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a felülbírálata alapjául elfogadta.

[27] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A védő a fellebbezésében új tényre, új bizonyítékra nem hivatkozott, az ügy előrevitelét szolgáló és az elsőfokú tanács által vizsgált bizonyítékokon túli bizonyítékra vonatkozó bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, ezért a védőnek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[28] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összességében értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa.

[29] A másodfokú bíróság a törvényi rendelkezésekből következően nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amennyiben az ítélet egyébként megalapozott és új bizonyíték nem merült fel, mivel az a Be. 593. § (2) bekezdésében írt felülmérlegelés tilalmába ütközne.

[30] Az ítéltábla álláspontja szerint a hivatkozott törvényi kötelezettségének a törvényszék maradéktalanul eleget tett, okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

[31] Az eltérő minősítés megállapítására irányuló védelmi fellebbezés nem alapos.

[32] A fellebbviteli bíróság a törvényszék által az ítélet [30]-[38] bekezdésében rögzített jogi indokolásával teljes mértékben egyetértett, annak megisméltése szükségtelen. Csúpan hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság indokoltan utalt arra, hogy a vádlott által elkövetett cselekmény az eredeti vád szerinti, a Btk. 192. § (2) bekezdés b) pontjába ütköző és az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő erőszakkal vagy fenyegetéssel való kényszerítéssel, a sértett sanyargatásával elkövetett emberkereskedelem és kényszermunka büntettének megállapítására nem alkalmas, tekintettel arra, hogy nem minősíthető sanyargatásnak, ekként az átlagos, az alaphüncselekmény megállapíthatóságához szükségesnél nagyobb hátránynak a verbális fenyegetés és az egy alkalommal alkalmazott erőszak nem tekinthető.

[33] Az ítéltábla az eltérő minősítés, a vádlott által elismert felfegyverkezve elkövetett garázdaság megállapíthatóságával kapcsolatosan utal arra, hogy a Btk. 192. § (2) bekezdés b) pontja szerinti emberkereskedelem és kényszermunka büntettét az követi el, aki mást rendszeres előny szerzése céljából munkavégzésre, munka jellegű tevékenység végzésére, egyéb szolgáltatásra vagy jogellenes cselekmény folytatására erőszakkal vagy fenyegetéssel kényszerít. Ennek az egyebekben 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő hüncselekménynek jelen esetben minden törvényi tényállási eleme megvalósult. Ugyanis jelen esetben a sértett késsel történő bántalmazása, ami az igazságügyi orvosszakértő véleménye szerint 8 nap alatt gyógyuló sérülésnél súlyosabb eredmény okozására nem volt alkalmas, az erőszak fogalmát maradéktalanul kimeríti, ezen túlmenően a vádlott a sértettet a koldultatása érdekében meg is fenyegette, ezért a cselekmény az emberkereskedelem és kényszermunka Btk. 192. § (2) bekezdés b) pontja szerinti alapesete tekintetében tényállásszerű.

[34] A Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntettét – melyet a törvény 3 évig terjedő szabadságvesztéssel rendel büntetni – az követi el, aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít felfegyverkezve, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen – ha súlyosabb hüncselekmény nem valósul meg.

[35] Jelen esetben azonban a súlyosabb, az emberi szabadság elleni hüncselekmény a fentiek szerint minden kétséget kizáróan megvalósult, ebből következően annak elkövetése állapítható meg. Bár a felfegyverkezve elkövetett garázdaság törvényi tényállási elemei is maradéktalanul megvalósultak a szubszidiaritás elvére figyelemmel a vádlott terhére kizárólag az emberkereskedelem és kényszermunka büntette róható.

[36] A büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezés részben alapos.

[37] A büntetés kiszabása körében a törvényszék az ítélet [39]-[40] bekezdésében teljes körűen vette számba a bűnösségi körülményeket. Helyesen értékelte a vádlott javára azt, hogy a bűncselekmény elkövetésekor büntetlen előéletű volt, valamint, hogy kiskorú gyermekei tartásához állítólagosan hozzájárult, és ez továbbra is szándékában áll. Megalapozottan foglalt állást akkor is, amikor kisebb súllyal ugyan, de enyhítő körülményként értékelte a részbeni beismerő vallomást, a megbánást és az időmúlást. Indokoltan járt el akkor is, amikor súlyosító körülményként vette számba azt, hogy a jelen ügyben elbírált cselekmény elkövetésének idején több büntetőeljárás volt vele szemben folyamatban, azt, hogy a terhére rótt cselekményt ittas állapotban követte el egy nála jóval idősebb, gyengébb, kiszolgáltatott személy sérelmére a fizikai fölényével visszaélve.

[38] Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság nem látott törvényes indokot a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítésére – szem előtt tartva, hogy az irányadó középmérték a Btk. 80. § (2) bekezdése alapján 5 év – a vádlottal szemben kiszabott 4 év 6 hónap szabadságvesztés büntetés alkalmazása szükséges a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok eléréséhez, különösen a speciális prevenciók célokra tekintettel. Ezzel arányosan állapította meg a törvényszék a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát is 5 évben. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés arányban áll az elbírált cselekmény tárgyi súlyával és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság azonban a büntetés kiszabása során irányadó körülményekre tekintettel a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján lehetőséget látott arra, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb, börtön fokozatban állapítsa meg.

[39] Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

[40] Az ítéltábla a Btk. 92. §-a alapján a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte.

[41] A másodfokú bíróság továbbá a Be. 613. § (1) és (2) bekezdés a) pontja alapján – miután a vádlott és a védő fellebbezése eredményes volt – rendelkezett arról, hogy a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

[42] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit helybenhagyta.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette s.k.

Dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 19.B.428/2024/36. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.207/2025/16. számú ítéletében írt változtatással 2025. december 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. december 5.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

...